

Bemærkninger til forslaget til folketingsbeslutning

I. Konventionens forhistorie.

Den af De forenede Nationer indkaldte konference om traktatretten, som mødtes i Wien fra den 26. marts til den 24. maj 1968 og fra den 9. april til den 23. maj 1969, vedtog teksten til Wienerkonventionen om traktatretten. Denne konvention, som ved kgl. resolution af 10. maj 1976, og efter at Folketinget den 22. april samme år havde meddelt sit samtykke dertil, er blevet ratificeret af Danmark, bestemmer i art. 1: »Denne konvention finder anvendelse på traktater mellem stater«. På konferencen blev der ligeledes vedtaget en resolution, som anbefalede De forenede Nationers generalforsamling at overlade folkeretskommissionen sammen med de væsentligste internationale organisationer at studere spørgsmålet om traktater afsluttet mellem stater og internationale organisationer eller mellem internationale organisationer indbyrdes.

De forenede Nationers 24. generalforsamling vedtog den 12. november 1969 i pkt. 5 af resolution 2501 en sådan anbefaling til folkeretskommissionen.

Folkeretskommissionen besluttede på sin 22. samling i 1970 at optage emnet på sit arbejdsprogram. På kommissionens 34. samling i 1982 vedtoges en tekst bestående af en præambel, 80 artikler og 1 tillæg samt en anbefaling om at indkalde en konference til vedtagelse af en konvention om traktatretten mellem stater og internationale organisationer eller mellem internationale organisationer indbyrdes.

De forenede Nationers generalforsamling traf ved resolution 37/112 af 16. december 1982 beslutning om, at der skulle vedtages en konvention på grundlag af folkeretskommissionens udkast, og ved resolution 39/86 af 13. december 1984 beslutning om at afholde en konference med dette formål i Wien fra den 18. februar til den 21. marts 1986.

Resolution 39/86 opfordrede også deltagerne i konferencen til at afholde forudgående konsultationer, især om organisatoriske og

proceduremæssige spørgsmål samt om vigtigere substansspørgsmål med henblik på at fremme et heldigt udfald af konferencen gennem opnåelse af almindelig enighed. I opfølgning heraf blev der holdt tre uformelle konsultationsrunder, den sidste i løbet af den 40. generalforsamling.

Spørgsmålet om organisationernes status på konferencen var et vanskeligt punkt under konsultationerne. Især østlandene ønskede organisationernes rolle begrænset til observatørstatus, medens de fleste vestlige lande og en række udviklingslande gik ind for løsninger, der gav organisationerne større indflydelse under konferencen, f.eks. ud over retten til at afgive indlæg også ret til at fremsætte egne forslag, herunder ændringsforslag, samt ret til at deltage i samtlige organer under konferencen. Det lykkedes at skabe enighed om en formulering i procedurereglerne, som ganske vist ikke ligestillede stater og organisationer, men dog sikrede organisationerne mulighed for at deltage aktivt i beslutningsprocessen på konferencen.

Der var endvidere tilslutning til, at beslutninger på konferencen så vidt muligt burde træffes ved konsensus, ligesom der - for at få mest mulig tid til grundige drøftelser af de vanskelige problemer i konventionsudkastet - blev foretaget en opdeling af udkastets artikler i to kategorier: Artikler, som krævede substansbehandling, og artikler, som uden videre ville kunne indgå i konventionsteksten, f.eks. fordi de svarede til bestemmelser i 1969-konventionen om traktatretten mellem stater.

Under konsultationerne behandledes endelig på foreløbig basis problemerne omkring konventionens afsluttende bestemmelser herunder navnlig spørgsmålet om, hvorledes de internationale organisationer til sin tid ville kunne tilslutte sig konventionens regler.

Under konsultationerne i forbindelse med FN's 40. generalforsamling udarbejdedes udkast til konventionens afsluttende bestemmel-